

ved at opstille saa vidtgaende Kontrolbestemmelser, som Mindretallet forlangte, vilde lægge Hindringer i Vejen for, at den store Befolkning kunde faa Del i de Goder, som Elektriciteten fører med sig. Nu deler Udvalget ganske den Mening, at man ikke ad Lovgivningens Vej bør lægge Hindringer i Vejen for en saadan Popularisering af Elektriciteten, baade som Drivkraft og Belysningsmiddel, men paa den anden Side have vi ment, at man kunde dele Spørgsmaalet eller hugge det over, om jeg saa maa sige, saa at man fik Frihed for de smaa Anlæg, men samtidig Garanti for paalidelig Udførelse af de store, for ikke at tale om de allerstørste Anlæg, hvor Trangen til Lovbestemmelser for saa vidt er mindst, som disse Anlæg selvfølgelig altid vilde blive udførte af de mest sagkyndige. Vort Maal have vi søgt at naa ved for det første at foreslaa, at Tilsynet med Anlægene ikke blot skal angaa dem, jeg nylig omtalte, men tillige Anlæg, der skønnes at medføre særlig Fare for Menneskeliv eller Tilintetgørelse af større Værdier, herunder saadanne Virksomheder, der ere undergivne Arbejds- og Fabrikstilsynet i Henhold til Lov af 11. April 1901, samt Theatre og andre Bygninger, hvor mange Mennesker samles. Alle saadanne Anlæg foreslaa vi, som sagt, inddragne under Tilsyn af Elektricitetskommissionen. Men dertil føjes saa yderligere i den Paragraf, hvor der gives Regler om Installatørerne, en Bestemmelse om, at kun eksaminerede Installatører maa udføre Anlæg af den Beskaffenhed, jeg nys har omtalt. De øvrige Anlæg skulle derimod være fri, saaledes at man, hvor Kommunerne ikke have gjort Brug af den Adgang, der er givet dem til at udnævne autoriserede Installatører i Henhold til Loven af 1903, kan benytte, hvem man vil til Udførelsen. Selvfølgelig er den paagældende dog underkastet de Bestemmelser, som indeholdes i det Reglement for elektriske Anlæg, der ledsager Loven. Ad denne Vej ere vi naaede ud over den Uenighed, der har hersket indenfor Kommissionen, og jeg tør sige, at jeg har al Grund til at tro, at baade Kommissionens Flertal og dens Mindretal ere tilfredse med det Forslag til en Løsning, vi her fremføre for det høje Ting. Man har sagt mig, at hvis man selv var kommet paa den Tanke, vilde man have fulgt den.

Hermed har jeg omtalt det Punkt, som er det mest afgørende i hele Lovforslaget, og som har bevirket de væsentlig-

ste af de Ændringsforslag, Udvalget har stillet. Jeg skal da endnu blot nævne dem af de øvrige Ændringsforslag, som have større Betydning, i det jeg navnlig springer alle saadanne Forslag over, der maa siges at være rene Omskrivninger, hvis Formaal alene er en Tydeliggørelse af, hvad Lovforslaget indeholder. Jeg kommer da først til Ændringsforslag Nr. 4, hvor ærede Medlemmer ville se, at Udvalget har foreslaaet, at kun tre, i Stedet for som efter Lovforslaget fire, Medlemmer af Elektricitetskommissionen skulde være i Besiddelse af elektroteknisk Sagkundskab, idet man har ment, at Ministeren muligvis kunde finde Anledning til at lade en praktisk Mand træde ind ved Siden af de 3 Teoretikere. Men i øvrigt staar det jo Ministeren frit for at tage dem alle 4 blandt de særlig sagkyndige, hvis han mener det rigtigst.

Ændringsforslag Nr. 8 har jeg allerede omtalt, da jeg nævnedes, hvilke Anlæg der skulde udføres af eksaminerede elektriske Installatører.

Ændringsforslagene Nr. 9 og 10 gaa ud paa, at Elektricitetskommissionen ogsaa skal kunne mulkttere for daarligt udført Arbejde saadanne Installatører, som ikke have underkastet sig Eksamen, medens den efter Lovforslaget kun kan udøve denne Myndighed over for de eksaminerede.

Ændringsforslag Nr. 12 er en Forkortning og Tydeliggørelse af 1ste Stykke i Lovforslagets § 6, som forekom os at lide af ret væsentlige Mangler.

Ændringsforslag Nr. 13 indeholder de samme Regler, som i Arbejderulykkesforsikringsloven ere givne angaaende Erstatning til Arbejderen efterladte i Tilfælde af Forsørgerens Død. Da de ere de mest moderne Lovbestemmelser paa dette Omraade, og de Ulykker, Talen er om her, svare nøje til Karakteren af de Ulykker, Arbejderulykkesforsikringsloven omfatter, har Udvalget ment, at det vilde være bedre, om denne Lovs Bestemmelser optoges her, end om man som Lovforslaget fulgte Jernbaneerstatningsreglerne.

Ændringsforslag Nr. 14 indeholder en Bestemmelse sigtende til at inddrage Elektricitetsarbejderne under den gældende Arbejderulykkesforsikringslov. Ganske vist havde det været heldigere, om denne Tilføjelse ikke havde haft sin Plads i en Lov, der væsentligst angaar noget andet, men hvad selve Ændringsforslagets Rigtighed angaar, have vi faaet Sikkerhed for den gennem en Forhandling med Arbejderforsikringsraadet, som vi indledede, fordi vi ikke fandt Lovforslagets Affattelse sva-